

What will I write 13

What will I write?
I've been thinking for a long time.
It's midnight, I'm half-lying on the bed.
Mountains of gibberish imaginations
Are overflowing my brain.
I'm thinking of writing about the college life,
Chit chats of the canteen?
Or about my mother?
Nowadays mum doesn't smile at all
Doesn't even talk much
She's touching seventy
Takes sixteen to seventeen medicines a day-
That morning in the drawing room,
I sat beside mum,
"How are you mother?"
"Listen, let me tell you something...
So many things happen in our life,
Can't God do something like
Everybody will be as they are
No birth, no death!
It would've been great then, wouldn't it?"
I stared at mum's face
For a long time.
What will I write?

I'm thinking of writing about
The parents of my neighbour Dilip brother.
Both of them used to stay on the first floor.
Waking up early at 4 in the morning,
Uncle used to have a bath in cold water.
And with that his breaths used to be audible enough-
"What to do son, we don't have a geyser
I need to start cooking at 6am;
Your aunt has become very weak!"
They didn't have a geyser.
What will I write?

Aunty used to summon me whenever she saw me,
To take her to the doctor.
Their younger son was an established engineer.
He died due to road accident all of a sudden,
“Will you take me to a doctor, son?
Nobody takes me !”
I couldn't respond to her
While going to the office. .
Today none of them exist.
Succumbed by a busy lifestyle,
I couldn't stand beside an octogenarian lady.
What will I write?

While thinking, the night flows into dawn,
Sweet chirping of a couple of night birds,
I'm stuck on the bed
Amidst life and death.
College life, canteen, childhood, old parents,
Happiness, miseries - all are mixed up-
They hit me deep inside;
What will I write?
I have been thinking for the whole night.

କି ମିଛ ଲେଖି? (13)

କି ମିଛ ଲେଖି

କୋର କିମ୍ପା ଦେଖେ ।

ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଲେଖିଲେ, ଆସନ୍ତା ।

କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

ଆସନ୍ତା ଡବ୍ରେ ବଢ଼ିବେ ,

ମିଛ କୋର କିମ୍ପା କାହିଁକି, ଆସନ୍ତା

କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

କାହିଁକି କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

କୋର କିମ୍ପା କଳ୍ପନାଟି ବାସ୍ତବ

(64)

ଆଧ୍ୟାୟ ବାସି ଯେଉଁଠି ?
“ ଯେଉଁଠି ଜାଣି ଥାଏ ?
“ ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଏ ସମିତ...
ଏତିକି ଯେଉଁଠି ଯାଏନି

ଦେଖିବା ଯେଉଁଠି ଯିବୁ ଯେଉଁଠି ଯାଉନି ଯା...
ଏହି ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି
ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି

ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ?
ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି

ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି

ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ?

ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି

ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ଯେଉଁଠି ଯାଉଛି ?

କେତେକ ବିଷୟ ଗୋଟିଏ ଧାରଣାରେ ,
 ଗୋଟିଏ ଧାରଣାରେ ଏହି ଧାରଣା କଲେ
 ସ୍ଥାନ ଅନୁକ୍ରମେ ଦିଅ
 ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ - ଆଉ ସ୍ଥାନରେ - ଆଉଟିଏକ ଧାରଣା ,
 ଏ କି ଅନୁକ୍ରମେ ଗଣ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନାହିଁ
 ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ଗଣନାରେ ସ୍ଥାନ ଅନୁକ୍ରମେ
 ଗୋଟିଏ ବିଷୟ କ୍ରମେ, ବାହାରେ ନା ।
 ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦିଲ୍ଲୀ ନା ଦିଲ୍ଲୀ !
 କି ନିୟମ ଗୋଟିଏ ?
 ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏରେ ଧାରଣା
 ଧାରଣା ଗୋଟିଏ ନିୟମ ଅନୁକ୍ରମେ ।
 ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ଗୋଟିଏରେ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ଦିଲ୍ଲୀ
 ବିଷୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏରେ ଆଉ ଆଉ ,

(5)

ଏ ଭାଷାରେ କଣି ଭାଷାରେ ମୋହାରେ ନିପୁଣ ଅଟି ?
(କେଉଁ କୋ ନେମ୍ ନ ଭାଷାୟ ।)
। ଅଧିକା ଅନଳଃ ଅଧ୍ୟୁ

ତାଃ ଧାତୁ ମାତ୍ରା ମିତ୍ରେ ବାହୁନି ।
ଭାବ ହିତ୍ରେ ନେତ୍ରେ ।
କାମନା - ପ୍ରକୃତ୍ୟଃ ଏକ ଭାଷିଣୀବତ୍ -
ହୁତାଃ - ବାସି ଦାଃତାତେ ବାହୁନି ।
କି ମିତ୍ରେ ଭାଷି ?

(ଭାଷା ଭାଷା ଗତ ଅଟିଥିବେ ଚଳେ ହୋତୁଃ ମିତ୍ରେ
ଏକତା ହିତା ସ୍ତାଭାଜ୍ୟ ବାହୁତ୍ - ଅଧିକ ଧାତୁ ।
ସ୍ତାଭାଜ୍ୟ ଦାତ୍ତ ହିତୁଃ - ଅଧ୍ୟୟନେ
ଭାଷାରେ ଭାଷି ଭାଷି

ଅନାମିକା ମାତ୍ରେ, ଆଧୁନିକ, ସୈନ୍ଦବ, ହୁତ୍ ଅ ବନ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ସମ୍ପଦ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗାଥା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୋପୀ ଗାଥା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗାଥା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୋପୀ ଗାଥା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୋପୀ ଗାଥା

क्या लिखूं मैं (13)

क्या लिखूं मैं?

तब से सोच रहा हूँ,

बिस्तर पर आधे लेटे हुए,

आधी रात का समय है,

सिर पर आकाश पाताल,कल्पनाओं के पहाड़

मानो टूट पड़ रहे हैं ,

सोच रहा हूँ,

कॉलेज लाइफ,कैंटीन,गप्पे-शप्पों को लेकर,

दो चार लाइन लिखूं,

या अपनी माँ की बात लिखूं ?

आजकल माँ एकदम ही नहीं हँसती,

बात भी कुछ खास नहीं करती,

लगभग सत्तर के आसपास उम्र है उनकी ,

दिन में कम से कम सत्रह दवाइयां लेती हैं ,

उसदिन सुबह-सुबह ड्राइंग रूम में माँ के साथ बैठा हुआ था,

"माँ,कैसी हो ?"

"सुन,तुझसे एक बात कहती हूँ,.....

जिंदगी में इतना कुछ होता है,

क्या भगवन ऐसा कुछ नहीं कर पाते,

जिससे कि जो जहाँ है वही पे रह जाए,

न कोई जन्म होता,न कोई मरण,

तब बहुत ही अच्छा होता न ?

मैं बहुत देर तक,

माँ की ओर देखता रहा,

क्या लिखूं मैं?

सोच रहा हूँ,

पड़ोस वाले घर के दिलीप भैया के माँ -बाप को लेकर लिखूँ,
वे दोनो दूसरे मंज़िल में रहते थे,
मौसाजी प्रातः चार बजे उठकर ,
ठन्डे पानी से नहाते थे,
उनके नहाने के साथ-साथ साँसों की आवाज़ सुनाई पड़ती थी,
"क्या करूँ भाईसाहब! गीज़र नहीं है।
फिर छः बजते ही खाने का बंदोबस्त करता हूँ ,
"तुम्हारी मौसी कमज़ोर है, नहीं कर सकती !"
उन लोगों का गीज़र नहीं था,
क्या लिखूँ मैं ?
मौसी मुझे देखते ही पुकारती थी,
डॉक्टर के पास ले जाने के लिए कहती थी,
छोटा बेटा बड़ा इंजीनियर था,
अचानक रोड एक्सीडेंट से मर गया।
"मुझे एक डॉक्टर के पास ले चलोगे ?
कोई तो नहीं लेकर जाता !"
ऑफिस जाते वक्त,
उनकी पुकार सुन न सका,
आज दोनों में से कोई भी नहीं है,
जीवन की तमाम व्यस्तताओं के कारण,
एक वृद्धा के साथ मैं नहीं खड़ा हो पाया,
क्या लिखूँ मैं ?
सोचते सोचते रात प्रातः की ओर बढ़ती जाती है,
एक दो रात के पक्षियों की मधुर पुकार,
बिस्तर पर जिंदगी और मौत के बीच लटकता हुआ मैं ,
कॉलेज लाइफ, कैटीन, बचपन, बूढ़े माँ -बाप,
हर्ष - विषाद आपस में घुलमिलकर
पेट में तकलीफ पैदा करते हैं,
क्या लिखूँ मैं ,?
सारी रात यही सोचता रहता हूँ।